

III място във II възрастова група (V-VIII клас)

Райя Керчева – VIII клас, СУ „Йордан Йовков“

Учебната година започна, срещата с учители и съученици е вълнуваща. Нетърпеливо разказвахме в един глас за изминалото лято, почивки, пътувания, нови приятелства. Бързахме да покажем новите си дрешки и последен модел айфони. Само едно момиче стоеше тихо на последния чин. Никой не я беше забелязал в глъчката, докато класната не ни я представи. С малко думи – казваше се Надежда, ще бъде в нашия клас, идва от съседното малко градче. Разбира се погледнахме вяло новата си съученичка, но тя нямаше нови дрехи, дори телефон, скромно облечена в чиста ученическа униформа, която личеше, че не е купена за нея, дори косата ѝ бе подстригана по момчешки. Само очите ѝ светеха някак особено – мило, с доброта.

Бързо я забравихме в надпреварата да разказваме летни истории и обсъждане на новата мода.

Така летяха учебните дни. Надя беше умна, прилежна, възпитана. За нас бе почти зубрачка. Стоеше кротко и тихо на чина, слушаше внимателно в час, запаметяваше бързо учебния материал. Тя не тичаше в междучасието за дюнер и китайско, хапваше една закуска. Не ѝ обръщаме много внимание, но тя винаги беше готова да помогне с ненаписаните ни домашни. За всички нас беше странна. Тя се усмихваше мило и плахо търсейки близост с нас.

Наблюдавах я и нещо все ме караше да мисля за нея. Тя беше различна от нас. Започнах често да си говоря с нея и ми ставаше все по-близка. Наближаваха коледните празници. Нови вълнения, подаръци, празненства.

Надето няка тъжно гледаше и се мъчеше да скрие нещо, но големите ѝ очи излъчваха болка. От известно време се срещаме преди училище на едно и също място и вървахме и си говорихме, докато започнат часовете. Предложих ѝ да бъдем приятелки и да си споделяме. Толкова много се зарадва, но очите ѝ някак странно ме гледаха. Не можах да разбера този поглед, докато не ми разказа нейната житейска приказка. Срещаме се преди училище, но никога не оставаше след часовете. Бе весело и остроумно момиче. Отбягваше разговорите за дом и семейство. Когато се осмелих да попитам за нейното семейство, тя се уплаши малко. Веднага попита – ако ми разкаже, ще останем ли пак приятелки. Толкова болка имаше в часа и очите ѝ. Прегърнах я и обещах, че никога и нищо не би ни разделило.

И тя започна: думите идваха от душата ѝ, издавайки болка. Беше дете без родители и израснала в дом за сираци. Изоставена от родителите още при раждането. Няма си никого и в дома се живее трудно. Сълзите ѝ капеха сами, тя дори не усещаше това, но бързо се съвзе и пак тази мила усмивка – сякаш искаше да се извини за проявената слабост. Прегърнах я и поплакахме заедно.

Не престанах да мисля за Надето. Дори името ѝ било служебно. Надежда. Кръстница е била детската лекарка в родилното отделение, защото майка ѝ избягала веднага след раждането.

Бях гледала предавания за живота на децата в приюти – колко е труден и безрадостен всеки ден. Но историята на Надето ме върна към живота зад стените на домовете за изоставени деца. Започнаха да не ми дават мира много „защо“.

Защо има изоставени деца?

Защо са ги родили, като не ги искат?

Жените, родили нежелани деца, имат ли право да ги оставят на грижите на държавата и защо?

Дали някой се замисля за правата на това невинно дете?

С какво право се допуска да се отнеме правото на дом, на семейство, на детето, което се ражда не по собствено желание. Защо?

Защо ги обричат на живот в центрове, където е въпрос на оцеляване, без майчина ласка, без торта за рожден ден, едва ли първата най-скъпа дума „мама“ са казали на някого. Защо?

Къде е справедливостта?

Къде са правата на тези деца!?

Тях пита ли ги някой дали искат този живот!?

Не е ли най-голямото престъпление да родиш и захвърлиш на боклука едно беззащитно дете?
Не е ли равносилно на убийство? Защо? Защо?

Защо не се търси отговорност на тези безотговорни родители? Много въпроси, много „защо“ без отговор!

Моята приятелка с най-хубавото име – Надежда – има една мечта. Умна и добра, странно добре възпитана от мащехата живот – да навърши пълнолетие, да има добро образование, да започне работа и с първата заплата да купи сладки дрешки и сладолед на децата в дома.

Искам справедливост за моята приятелка Надежда и всички като нея.

Приятелството ми с момичето със служебно име Надежда и нейната история промениха ми погледа.

Ваканцията свърши, пак сме на училище, срещата е вълнуваща – класната, съучениците...Търся с поглед Надето...няма я. Отново е в ново училище. Защото е в нов дом и някак си сърцето ми заби по-силно, пред мен е нейната усмивка, очите й пълни с доброта и надежда. Класната обявява, че ще има родителска среща. Мисля си – а на Надето кой ще се яви на тази среща?